

[Lundberg.]

at sige, at det er ikke godt, som det gaar ude omkring, og jeg skulde ikke have Lov at fremdrage konkrete Forhold og sige til Ministeren, om det ikke nu er paa sin Plads, at han tænker over, om han til April skal genudnævne nogle af de Formænd, her er Tale om!

Det skulde jeg ikke have Lov til, uden at den højtærede Minister begynder at tale til min Retsindighed! Det lyder jo komisk, at en Mand som den højtærede Landbrugsminister taler om Retsindighed. Jeg tror, at min Retsindighed udmærket godt kan staa Maal med hans.

Naar nu Ministeren siger, at jeg skal komme med Klagerne til ham, skal jeg dertil svare, at nu har jeg altsaa omtalt Klagen fra Aalborg Amt, som der ikke er noget at gøre ved, og saa kan jeg jo spørge: Kender Ministeren da ikke alle de berettigede Klager fra Randers Amt, som ligger i Ministeriet? Er det nødvendigt, at der kommer flere ind? Jeg tror det ikke, der ligger vist en god Bunke derinde, som kan være anselig nok at komme igennem, og jeg tror, Ministeren der vil have det mest udmærkede Grundlag for sine Beslutninger vedrørende denne Sag, naar han skal til at udnævne Amtskommissionsformænd.

Hvis den højtærede Minister virkelig mener, at Amtskommissionerne og de af Landbrugsministeriet udnævnte Formænd skulde være de eneste, som var fredhelige, de eneste, om hvem man ikke maa sige et eneste nedsættende Ord, tror jeg, den højtærede Minister vil blive dybt skuffet. Det er jo da endelig heller ikke Landbrugsministeren, der fastsætter Forretningsordenen her; han er nok en meget stor Mand, men ikke saa stor, at det vil lykkes ham at bestemme, hvad Folketingets Medlemmer maa omtale og kritisere fra denne Plads. Vi er jo ikke til Vælgermøde i Hurup, naar vi taler her, saaledes at Ministeren taler et Par Timers Tid godt og vel, og derefter faar en anden Stakkel et Kvarter, og saa slutter Ministeren af i tre Kvarter med at pulverisere den arme Stakkel, som har opponeret. Nej, saadan gaar det ikke til herinde, her er fuld Talefrihed, og her vil Ministeren ikke altid komme til at faa det sidste Ord, det kommer han til at forsone sig med — der er større Mænd end han, der har maattet forsone sig med det.

Naar den højtærede Landbrugsminister sagde, at han i øvrigt ikke var uenig

med mig i de Betragtninger, jeg havde gjort gældende, og udtalte, at det var forkasteligt, at Jordsælgerne solgte Bygningerne med, idet han dog mente, at dette nu var ret sjældent, og endvidere sagde, at selvfølgelig skulde Amtskommissionerne overvaage, at det var god Jord, der solgtes Husmændene o. s. v., saa kan jeg kun takke Ministeren for disse Udtalelser; thi de maa jo give mig det Indtryk, at naar vi nu til Foraaret skal have nye Kommissionsmænd udnævnt, vil der foregaa visse Forandringer; Ministeren tilføjer jo ogsaa, at det er sandsynligt, at forskellige af disse Mænd vil blive erstattet af nye. Saa er Hensigten naaet, og det siger jeg, som sagt, Tak for.

At Ministeren saa føjer til, at selvfølgelig skal der være et solidt Grundlag for, at man kan nægte Genudnævnelse af en hidtilværende Amtskommissionsformand — ja, det er jo den Slags overflødige Bemærkninger, som man kan fremsætte, og som jeg ikke skal hænge mig i, for det er jo klart, at der skal være et godt og solidt Grundlag.

Jeg føler mig ogsaa i høj Grad forvisset om, at naar Ministeren faar tænkt sig lidt om og han vil tale med en Række ærede Medlemmer af dette Ting, vil han faa Ting at høre vedrørende Amtskommissionernes Virksomhed, som overgaar den Kritik, som jeg har rettet fra denne Talerstol, og vil jeg haabe, der vil ske saadanne Ændringer til Foraaret med Hensyn til Besættelsen af disse Stillinger, at Husmændene i den kommende Tid med noget større Tillid kan henvende sig til disse Mænd, som skulde være deres Tilidsmænd.

Christen Christensen: Flere ærede Medlemmer har under denne Debat været inde paa Udvandringsspørgsmaalet, særlig hvad Udvandringen til Kanada angaar, og det kan jo heller ikke nægtes, at det er en Sag, som har den allerstørste Betydning for store Kredse af Befolkningen. Saa vidt jeg har erfaret, er der allerede i indeværende Aar afrejst 3 000—4 000 Mennesker, og alt tyder jo paa, at Udvandringen dertil i de kommende Aar vil blive stadig større, og hvad enten man nu har Sympati for Udvandring eller maaske Modvillie derimod, saa er den et Faktum, som man gør rigtigst i at respektere.

Den store Udvandring, der i Midten af forrige Aarhundrede fandt Sted til U. S. A., fandt Sted uden nogen egentlig Kontrol, og Følgen deraf har ogsaa vist sig derigennem, at der af de henved $\frac{1}{2}$ Million